

Nech žije svätý trojjediný Boh v našich srdciach a v srdciach všetkých ľudí!

Posmrtné spomienky

Sr. Veronika Theresia, Veronika Rácková, SSpS

Narodená:	08. január 1958	Bánov
Prijatie do Kongregácie SSpS	01. november 1982	Zlaté Moravce
Prvé sväté sľuby:	15. august 1987	Laupheim (D)
Doživotné sv. sľuby:	06. február 1994	Laupheim (D)
Zomrela:	20. máj 2016	Nairobi (Keňa)

Sr. Veronika Theresia sa narodila v Bánove rodičom Tomášovi a Márii, rodenej Hlavatej ako štvrté dieťa. Otec bol železničiar, matka domáca. Rodina bola hlboko veriaca. Najstaršia sestra Pavla vyštudovala medicínu, brat Michal šiel v šľapajach otca. Brat Peter sa stal diecéznym kňazom. Najmladšia sestra Veronika bola slniečkom rodiny. Bola živá, nápaditá a aktívna vo všetkých smeroch. Zo školských čias spomínala Veronika dve epizódy.

Prvá sa udiala v zime. Veronika robila zvonárku vo farskom kostole. Na poludnie prichádzala na faru. Pán dekan obyčajne sedel v pracovni a ona si sadla oproti, čakajúc na povel: „Utekaj, už je čas!“ Vonku bolo veľa snehu. Napadlo ju: „Zguľujem pána dekana, zaiste sa poteší“. Zobrala si do každej ruky snehovú guľu, niesla ich za chrbtom a sedela ako na trní. Keď počula: „Už je čas!“ - hodila mu ich priamo do tváre, nedbajúc na papiere, ktoré boli na stole a ušla. Večer po sv. omši čakali na Veroniku chlapi, chytili ju a skoro ju udusili v snehovom záveji.

Druhá príhoda bola tiež v súvislosti s kostolom. Pri upratovaní kostola mali ženy rozkaz nič nezapínať, byť opatrné hlavne okolo mikrofónov. Samozrejme, že tam nechýbala Veronika, ktorá nemala ďaleko do kostola a pomyslela si: „Pán dekan tu nie je, skúsím kázať aj ja“. Zapla mikrofón, vyšla na kazateľnicu a začala tam rečniť a rozkladať rukami. V tom sa otvorili dvere kostola a objavil sa pán dekan. Zakýval

prstom a povedal: „Verona, pod' sem“. Potom dostala hubovú polievku. To je ukážka jej živej povahy.

Po základnej škole v Bánove pokračovala na gymnáziu v blízkych Šuranoch. Cirkev na Slovensku bola v tom čase tvrdo prenasledovaná, ale mladí ľudia túžili po duchovných hodnotách. V Šuranoch stretávali v kostole rehoľné sestry premonštrátky, ktoré pracovali v blízkej dedinke Lipová v ústave pre mentálne postihnuté deti. Pracovala tam aj sr. Zita, ktorá mala vplyv na Veronikino budúce povolanie. Oslovila ju najmä vyrovnanosť a radosť sestričky, ktorá pracovala medzi postihnutými. Tam pocítila volanie: „Prečo by som aj nemohla patriť Ježišovi a pomáhať ľuďom a deťom, ktorí to potrebujú?“

Keďže jej rodná sestra bola mladou lekárkou, svoj sen videla aj v tomto povolaní: zasvätiť sa Bohu a pomáhať ľuďom. Po maturite sa prihlásila na štúdiá medicíny na Karlovej Univerzite v Prahe. V lete sa zúčastňovala duchovných cvičení, ktoré organizovali naše sestry a tam sa jej povolanie upevňovalo. Duchovné cvičenia sa vtedy konali kvôli nepriaznivému politickému režimu tajne - v rodinných domoch za zatvorenými dverami. Keď Veronika končila svoje štúdiá, mala už jasný cieľ. Stanem sa misionárkou. Napísala si žiadosť na provinciálne vedenie našej kongregácie a 1.11.1982 bola prijatá. Vtedajšia provinciálna predstavená sr. Aleška, Mária Miksová jej ponúkla možnosť rehoľnej formácie v zahraničí, konkrétne v Nemecku. Sr. Veronika po ročnej lekárskej praxi v nemocnici v Bánovciach nad Bebravou tajne emigrovala do Ríma.

Čas rehoľno-misionárskej formácie (1985 – 1994) strávila v Nemecku, Holandsku a Rakúsku. Počas juniorátu pracovala ako lekárka v Laupheim, kde zložila aj doživotné sv. sľuby dňa 6. 2. 1994. Generálne vedenie jej dalo pri doživotných sľuboch misijné určenie do Indonézie. Keďže po troch mesiacoch jej neboli predĺžené víza, bolo jej zmenené misijné určenie – do Ghany. Tu pracovala plných sedem rokov v tamojšej nemocnici. Už v tomto čase si zamilovala Afriku a jej ľudí. Aby im mohla lepšie slúžiť, dva roky si dopĺňala štúdiá v Anglicku a Írsku. V tom čase bola zvolená za provinciálnu predstavenú slovenskej provincie (2004 – 2010). Túto službu prijala ochotne a s plným nasadením žila a pracovala pre slovenskú provinciu dve volebné obdobia. Stále však v srdci cítila misijný zápal a po ukončení služby vedenia si požiadala o misijné určenie späť do Afriky, ktoré aj dostala - pre Južný Sudán. Sr. Veronika Theresia si pred vycestovaním do misií priala stráviť jeden mesiac ticha, modlitby a reflexie, počas ktorého ďakovala Pánovi za čas služby v provincii a tiež v euro-rade SSpS a aby sa zároveň nasmerovala na novú misiu v Južnom Sudáne. Spolu s inými dvoma sestrami boli pionierkami v mestečku Yei, kde začali budovať komunitu medzi trpiacim sudánskym ľudom. Neváhali navštevovať ľudí v ich ťažkých životných osudoch a ako sama píše, často boli povzbudené ich vierou

a znášaním životného kríža. V jednom zo svojich listov sr. Veronika Theresia píše o malomocnej žene, ktorá má otvorený vred na nohe, ale prijíma to s optimizmom ako súčasť života: „Naozaj táto žena ako i ďalší malomocní, ktorých sme navštívili, majú silnú vieru a nevzdávajú sa“.

Sr. Veronika Theresia ako lekárka dokázala hlboko súcitiť s chorými ľuďmi, tak po stránke telesnej, ako i duchovnej. Prichádzala k nim s veľkým záujmom a svojim postojom vnášala do ich životov veľkú nádej na ich lepšiu budúcnosť. Problémy ľudí prinášala do osobných modlitieb, o ktoré prosila aj nás, i všetkých duchovných a materiálnych dobrodincov. V jej osobných zdieľaniach nikdy nechýbal postoj vďačnosti Bohu za jeho prítomnosť, vedenie a pomoc, ale tiež voči všetkým, ktorí ju v jej misii sprevádzali. O obetavosti a misijnom nadšení, ľudskosti a sesterskosti, zmysle pre spravodlivosť, o jej pohľade nasmerovanom na Trojjediného Boha, o láske k našej Kongregácii, o zamilovaní si našich zakladateľov ..., ale predovšetkým o jej nedelenej láske k Ježišovi- misionárovi, by sa dalo ešte mnoho rozprávať.

Milosrdný Boh zaklopal na dvere jej života a našiel sr. Veroniku Theresiu pripravenú bdieť a slúžiť – aj o polnoci. Jej lampa múdrej panny bola zažatá. Táto lampa bola zažatá aj počas jej zápasu o život a sme si isté, že jej pomohla vojsť za svojim Ženíchom do večnej radosti.

Sestra Veronika Theresia, ďakujeme Ti za svedectvo Tvojho rehoľno-misionárskeho života.

Odpočívaj v pokoji!